

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.121/2017/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Méhes Dávid Dániel Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Méhes Dávid Dániel) által képviselt felperesnek - a dr. Bohács Zsolt ügyvéd által képviselt **alperes** alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2016. december 12. napján kelt 7.P.22.178/2016/7. számú ítélete ellen a felperes 9. és az alperes 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben és akként változtatja meg**, hogy kötelezi az alperest, 15 napon belül adja ki a felperesnek az **(gpjmű frg.rszm.-a)** forgalmi rendszámú Skoda Octavia típusú gépjárműre vonatkozóan a járműnyilvántartásba bejegyzett vételi jog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom törléséhez hozzájáruló nyilatkozatát.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25 400 (huszonötezer-négyszáz) Ft perköltséget, valamint a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 48 000 (negyvennyolcezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes jogelődje, a **(alperesi jogelőd neve)** Zrt. (a továbbiakban: alperes) és a felperes 2007. szeptember 3. napján HIT2541307 számmal jelölt deviza alapú kölcsönszerződést kötöttek egymással, amellyel az alperes 1 790 000 Ft kölcsönt nyújtott a felperesnek az **(gpjmű frg.rszm.-a)** forgalmi rendszámú Skoda Octavia típusú gépjármű vételárának a finanszírozására. A kölcsönszerződés részét képezte az alperes **(üzletszabályzat 1. jelölése)**. számú üzletszabályzata (a továbbiakban: Üsz.), amely egyebek között az alábbi - jelen jogvita elbírálása szempontjából releváns - rendelkezéseket tartalmazza:

- IV.7.: „Amennyiben az elsődleges biztosíték opció és az egyedi kölcsönszerződés futamideje 5 évnél hosszabb, úgy Kölcsönbevevő köteles a Hitelező felszólítására - az eredeti feltételekkel egyező tartalommal - ismét vételi jogot engedni, amelynek időtartama legalább a szerződés lejártát követő 3 hónap.”

- IV.9.: „Amennyiben a Kölcsönbevevő a kölcsönszerződésben foglalt valamennyi kötelezettségét teljesítette, úgy a Hitelező köteles a gépjármű törzskönyvét és a korlátozó bejegyzések törléséhez szükséges nyilatkozatot kiadni."
- VI.1.: „A Kölcsönbevevő köteles a hatósági nyilvántartásba, a gépjármű forgalmi engedélyébe és a törzskönyvébe a Hitelező javára - Felek között létrejött szerződésnek megfelelően - a vételi jogot vagy a jelzálogjogot és annak biztosítására az elidegenítési és terhelési tilalmat bejegyeztetni és ennek megfelelően úgy rendelkezni, hogy a hatóság a törzskönyvet a hitelező mint a korlátozás jogosultja részére küldje meg".
- VI.2.: „A Kölcsönbevevő kötelezettséget vállal, hogy a gépjárművet mindaddig nem veszi át a Szállítótól, amíg a fenti feltételeknek nem tett eleget."
- VI.3.: „Amennyiben a törzskönyv bármely oknál fogva a Kölcsönbevevő birtokába kerül köteles azt haladéktalanul a Hitelező részére értékküldeményként továbbítani.

A peres felek a kölcsönszerződés megkötésével egyidejűleg a kölcsön visszafizetésének biztosítására az alperes javára opciós jogot alapítottak a kölcsönösszegeből vásárolt gépjárműre. Az opciós szerződés 5. pontja szerint az alperes a vételi jogot a szerződés aláírásától számított 5 éves időtartam alatt, de legfeljebb addig az időpontig gyakorolhatja, ameddig a felperes a kölcsönszerződésből eredő tartozását maradéktalanul nem teljesítette. A felek a vételi jog biztosítására az opciós joggal terhelt gépjárműre elidegenítési és terhelési tilalmat is kikötöttek (opciós szerződés 7.pont). Az opciós szerződés 8. pontja a vételi jog gyakorlásának feltételeit rögzíti, amely szerint az alperes a vételi jogát abban az esetben gyakorolhatja, ha a kölcsönbevevő a kölcsönszerződésben megjelölt bármely esedékességi időpontban - az esedékességet követő 15 napon belül - akár részben vagy egészben nem tesz eleget valamely fizetési kötelezettségének, továbbá ha a kölcsönszerződés bármely oknál fogva felmondásra kerül.

Az alperes a szerződést 2013. október 7. napján felmondta 2013. október 30. napjára és bejelentette, hogy vételi jogát gyakorolja.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest az **(gpjmu frg.rszm.-a)** forgalmi rendszámú gépjármű törzskönyvének a kiadására, továbbá ítéletével pótolja az alperesnek az opciós jog, valamint az elidegenítési és terhelési tilalom törléséhez hozzájáruló nyilatkozatát. Módosított keresetét arra alapította, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 375. § (4) bekezdése alapján a vételi jogot 5 évre lehet kikötni, így az 2012. szeptember 4. napján megszűnt, erre tekintettel az alperesnek nincs jogcíme a törzskönyv birtokban tartására és a gépjármű-nyilvántartásból törölni kell a vételi jogot valamint az elidegenítési és a terhelési tilalmat.

Az alperes ellenkérelmében a módosított kereset elutasítását kérte elsődlegesen arra alapítottn, hogy az meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül. Érdemi védekezése szerint a törzskönyv birtokban tartása a kölcsön visszafizetésének az opciós szerződéstől független atipikus biztosítéka, ezt támasztják alá az Üsz. VI.1., VI.2. és VI.3. pontjának rendelkezései. Ebből következően az opciós jog megszűnése a törzskönyv birtokban tartására való jogosultságot nem érinti, azt az Üsz. IV.9. pontja alapján mindaddig visszatarthatja, amíg a felperes a szerződésből eredő kötelezettségét maradéktalanul nem teljesíti. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felek által kikötött vételi jog ún. zárt opció, ezt egyértelműen rögzíti az Üsz. helyébe lépett **(üzletszabályzat 2. jelölése)**. számú üzletszabályzat V.6. pontja. Érvelése szerint ebből következően a vételi jogát az opciós szerződés 8. pontjában írt feltételek bekövetkeztétől, jelen esetben a szerződés felmondásától jogosult gyakorolni. Álláspontjának alátámasztására hivatkozott a 326/2011. (XII. 28.) Korm. rendelet 100. § (3) - (4) bekezdésére, valamint a Pénzügyi Békéltető Testület e tárgyban hozott ajánlásaira.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül adja ki a felperesnek az **(gpjmű frg.rszm.-a)** forgalmi rendszámú Skoda Octavia típusú gépjármű törzskönyvét. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Marasztalta a felperest az alperes javára 195 500 Ft perköltségben, az alperest 36 000 Ft elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezte, továbbá megállapította, hogy az ezt meghaladóan feljegyzett 224 500 Ft eljárási illeték az állam terhén marad. A határozatának indokolásában kifejtettek szerint a módosított kereset érdemi elbírálásának nem volt eljárásjogi akadálya. A törzskönyv kiadására irányuló keresetet megalapozottnak ítélte, döntését a Kúria Pfv.V.21.971/2015/6. számú ítéletének határozatában idézett indokaira alapította. Ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elidegenítési és terhelési tilalom a főkötelem önálló biztosítéka, ezért annak törlésére mindaddig nem kerülhet sor, amíg a felperesnek az alperessel szemben tartozása áll fenn, ezért e tekintetben a keresetet mint alaptalant elutasította. A per tárgyának értékét 4 341 000 Ft-ban határozta meg a szerződés egésze érvénytelenségének megállapítására irányuló eredeti kereset alapján azzal, hogy annak számítása során a felperest terhelő ellenszolgáltatást vette figyelembe 3 141 000 Ft, valamint a törzskönyv kiadására irányuló keresetet 600 000 Ft értékben, és ezt a perértéket alapul véve a pervesztesség-pernyertesség alapján döntött a perköltség és az eljárási illeték viseléséről.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a módosított keresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. Érvélese szerint az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően az opciós szerződés 7. pontja, valamint az Üsz. VI.1. pontja alapján a vételi jog biztosítéka az elidegenítési és a terhelési tilalom. Az Üsz. VI.1. pontja az opciós szerződés 8. pontjával együttesen értelmezve csupán annyit jelent, hogy ha a kölcsönbevevő a fizetési kötelezettségeit teljesíti, a hitelező köteles kiadni a törzskönyvet és a korlátozó bejegyzések törléséhez szükséges nyilatkozatot. Nem vonható le azonban abból az a következtetés, hogy jogosult megtagadni az elidegenítési és terhelési tilalom törléséhez szükséges nyilatkozatot, ha az e jogosultság alapjául szolgáló opciós jog már megszűnt.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Megismételte azt az álláspontját, hogy mind a szerződéskötéskor hatályos Üsz. IV.9., mind pedig az annak helyébe lépő HITGd/2009. 08. 01. számú üzletszabályzat V.7. pontja szerint a törzskönyv kiadására csak akkor kötelezhető, ha a felperes a szerződésből eredő kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette. Álláspontjának alátámasztására más bíróságok e tárgyban hozott határozataira, a 326/2011. (XII. 28.) Korm. rendelet 100. § (3) és (4) bekezdésére, valamint a Pénzügyi Békéltető Testület ajánlásaira hivatkozott. Utalt arra, nem ért egyet a Kúriának az elsőfokú ítéletben hivatkozott Pfv.V.21.971/2015. számú ügyben hozott határozatával, mert az megítélése szerint okszerűtlen következtetésen alapul.

A felperes a másodfokú eljárásban fellebbezését kiegészítette, jogorvoslati kérelmének alátámasztására hivatkozott arra, hogy az 1959-es Ptk. 114. § (2) bekezdése értelmében az elidegenítési és terhelési tilalom csak dologra vonatkozó jog biztosítására kerülhetett kikötésre, önálló biztosítékként nem. Sérrelmezte az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését. Előadta, hogy keresetét a DH törvények meghozatalát követően pontosította, a szerződés érvénytelenségének a megállapítására irányuló keresetétől elállt, a fenntartott keresete kizárólag az ingó kiadására és a jognyilatkozat pótlására irányult. Véleménye szerint mivel az érvénytelenségre

vonatkozó keresete nem került elbírálásra, az a pervesztesség-pernyertesség arányának meghatározása során nem vehető figyelembe.

Fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet alperes jogorvoslati kérelmével támadott rendelkezésének a helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése alaptalan.

Az ítéletábra egyetért a felperes azon álláspontjával, miszerint a felek az elidegenítési és terhelési tilalmat a vételi jog biztosítására kötötték ki. Ez az opciós szerződés 7. pontjában foglaltak alapján egyértelműen megállapítható. Az opciós szerződés 5. pontjának rendelkezése szerint az alperes vételi joga - a másodfokú eljárásban általa sem vitatottan - a szerződéskötéstől számított 5 év elteltével, azaz 2012. szeptember 3. napján megszűnt, és ezzel együtt megszűnt az azt biztosító elidegenítési és terhelési tilalom hatálya is.

A vételi jog, továbbá az elidegenítési és terhelési tilalom a járműnyilvántartásba bejegyzett forgalmazási korlátozás (a közlekedési nyilvántartásról szóló 1999. évi LXXXIV. tv. 9. § (2) bekezdés c) pont). E forgalmi korlátozások megszűnésével szükségessé válik azoknak a járműnyilvántartásból történő törlése. A felperes kereseti kérelmétől eltérően azonban az alperes törléshez hozzájáruló nyilatkozata ítélettel nem pótolható. Az 1959-es Ptk. ugyanis a nyilatkozat ítélettel való pótlására két esetben biztosít lehetőséget. Az 5. § (3) bekezdése alapján a jognyilatkozat pótlására - az egyéb feltételek fennállása esetén is - a jogszabály által megkívánt nyilatkozat megtagadása esetén kerülhet sor. A járműnyilvántartásba bejegyzett forgalmi korlátozások tekintetében azonban sem az előzőekben írt törvény, sem egyéb jogszabályi rendelkezés nem írja elő a törlés feltételeként a korlátozás jogosultjának a hozzájárulását. Az 1959-es Ptk. 295. §-a értelmében pedig a nyilatkozat akkor pótolható, ha a fél a szerződésben vállalt jognyilatkozat adására vonatkozó kötelezettségét tagadja meg. Az alperes a korlátozó bejegyzések törléséhez szükséges nyilatkozat kiadását a felperes kölcsönszerződésben foglalt valamennyi kötelezettségének teljesítése esetére (Üsz. IV.9.) vállalta, a vételi jog megszűnéséhez kapcsolódóan azonban kötelezettségvállaló nyilatkozatot nem tett.

A fentiekből következően az alperes nyilatkozatának ítélettel történő pótlására nem kerülhetett sor. Nem volt azonban akadálya annak, hogy az ítéletábra az alperest a forgalmi korlátozások törléséhez hozzájáruló nyilatkozat kiadására kötelezze, ezt a felperes keresete mint többen a kevesebbet magában foglalja.

Az ítéletábra egyetért az elsőfokú bíróságnak a törzskönyv kiadására vonatkozó döntésével az alábbiak szerinti indokolásbeli kiegészítéssel.

Az ítéletábra előrebocsátja, a felek jogvitáját a szerződéskötéskor hatályos Üsz. rendelkezései szerint kell elbírálni, az alperes hivatkozásával szemben a **(üzletszabályzat 2. jelölése)**. számú üzletszabályzat nem alkalmazható. A Szegedi Törvényszék közérdekű perben hozott 13.P.21.224/2012/35. számú ítéletével megállapította az Üsz. XII. pontjában foglalt, az üzletszabályzat módosítására vonatkozó szerződési feltétel érvénytelenségét, ezen rendelkezést a Szegedi Ítéletábra Pf.II.20.961/2014/3. számú jogerős ítéletével helybenhagyta. A fellebbezésben hivatkozott **(üzletszabályzat 2. jelölése)**. számú üzletszabályzat nem vitásan általános szerződési feltételnek minősülő kikötéseket tartalmaz, ezért az az 1959-es Ptk. 205/B. § (1) bekezdése szerint csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten vagy ráutaló magatartással elfogadta. Erre

azonban az alperes maga sem hivatkozott. Mindennek azonban a jogvita érdemi elbírálása szempontjából nincs jelentősége, mert a **(üzletszabályzat 2. jelölése)**. számú üzletszabályzat V.7. pontja a perben alkalmazandó Üsz. IV.9. pontjával megegyező rendelkezést tartalmaz, és az alábbiakban kifejtettekre figyelemmel e rendelkezés alkalmazása sem eredményezné eltérő döntés meghozatalát.

Az 1959-es Ptk. 200. § (1) bekezdésben megfogalmazott szerződési szabadság elvéből következően - ilyen tartalmú jogszabályi tiltás hiányában - nem volt akadálya annak, hogy a kölcsön visszafizetésének atipikus biztosítékaként a felek kikössék a törzskönyv birtoklásának jogát mindaddig, amíg a kölcsönbevevő a szerződésből eredő fizetési kötelezettségeit nem teljesíti maradéktalanul. Az alábbiakban kifejtendők szerint azonban az opciós szerződés és az üzletszabályzat rendelkezéseiből ilyen tartalmú megállapodás létrejötte nem állapítható meg. Az opciós szerződés 7. pontjában a felek a vételi jog - és nem a kölcsönszerződésből eredő kötelezettség - biztosítására kötöttek ki az alperes javára elidegenítési és terhelési tilalmat a vételi jog tárgyát képező gépjárműre. Az Üsz. VI.1. pontja ezzel összhangban rendelkezik úgy, hogy „a kölcsönbevevő köteles a hatósági nyilvántartásba, a gépjármű forgalmi engedélyébe és a törzskönyvbe a hitelező javára - a felek között létrejött szerződésnek megfelelően - a vételi jogot vagy a jelzálogjogot és annak biztosítására az elidegenítési és terhelési tilalmat bejegyeztetni és ennek megfelelően úgy rendelkezni, hogy a hatóság a törzskönyvet a hitelező mint korlátozás jogosítottja részére küldje meg.”. Az idézett szerződési feltétel megszövegezése, annak nyelvtani értelme is azt támasztja alá, hogy a felek a törzskönyv alperes részére történő megküldésével az alperes opciós jogát kívánták biztosítani. Ennek megfelelően a törzskönyv birtoklásához való jog az opciós joghoz kapcsolódó járulékos jogosultság. Nem vonható le ezzel ellentétes következtetés az Üsz. alperes által az elsőfokú eljárásban megjelölt további rendelkezéseiből sem. Az Üsz. VI.2. pont a gépjármű átvételének feltételül szabja a VI.1. pontban írtak teljesülését, míg a VI.3. pont arról rendelkezik csupán, ha a VI.1. pont rendelkezéseitől eltérően a törzskönyv az adós birtokába kerül, azt köteles a hitelező részére megküldeni. Mindkét szerződési rendelkezés tehát a VI.1. pontban írtak teljesítéséhez kapcsolódik, amely feltétel az előzőekben kifejtettek szerint értelmezendő. Mivel az alperes vételi joga a szerződés aláírásától számított 5 év elteltével a fentiekben írtak szerint megszűnt, ezzel együtt megszűnt az a jogcím, amely alapján a felperes tulajdonát képező gépjármű törzskönyvet birtokában tarthatta.

Az Üsz. IV.9. és az opciós szerződés 5. pontjának együttes értelmezéséből nem következik az, miszerint a hitelezőt csak akkor terheli a törzskönyv kiadásának kötelezettsége, ha a kölcsönbevevő maradéktalanul teljesítette fizetési kötelezettségeit. Utal e tekintetben az ítéletábra az 1959-es Ptk. szerződés értelmezésével kapcsolatos 207. § (1) és (2) bekezdésére, amely szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogy azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kell. Ha pedig az általános szerződési feltétel illetve a fogyasztói szerződés tartalma e szabály alkalmazásával nem állapítható meg egyértelműen, a feltétel meghatározójával szerződő fél illetve a fogyasztó számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni. A jogalkotó az 1959-es Ptk. fenti rendelkezéseivel a pontatlan vagy bizonytalan megfogalmazás kockázatát arra a félre terhelte, aki annak megfogalmazásáért felelős. Ennek megfelelően, ha az alperesnek az Üsz. IV.9. pontjában írt szerződési kikötéssel az volt a célja, hogy a kölcsön visszafizetésének atipikus biztosítékaként mindaddig magánál tarthassa a kölcsönből finanszírozott gépjármű törzskönyvét, amíg az adós valamennyi fizetési kötelezettségének nem tesz eleget, ezt a szándékát egyértelműen, félreérthetetlenül így kellett volna megfogalmaznia. Az érintett kikötésnek azonban annak teljes megszövegezése alapján csak kiterjesztő értelmezéssel tulajdonítható az alperes szerinti tartalom, a kiterjesztő értelmezést viszont az 1959-es Ptk. 207. § (4) bekezdése kifejezetten tiltja.

Mindezt figyelembe véve az Üsz. IV.9. pontja csupán azon esetek egyikét szabályozza, amikor a hitelező nem tagadhatja meg a törzskönyv kiadását, nem vonható le azonban az érintett kikötés megfogalmazásából az a következtetés, hogy akkor is jogosult lenne azt magánál tartani, ha az e jogosultság alapjául szolgáló vételi joga megszűnt.

Nem ért egyet az ítélőtábla az alperesnek azzal a hivatkozásával, miszerint a Kúria Pfv.V.21.971/2016/6. számú ítélete okszerűtlen következtetésen alapulna. Tény, hogy a Kúria ítéletében foglalt döntés a jelen ügyben eljáró bíróságot nem köti, az ítélőtábla azonban mindenben osztja a Kúria álláspontját, nevezetesen, hogy a felek megállapodásának irányadó rendelkezései, azaz az Üsz. IV.9. és a VI.1. pontja, valamint az opciós szerződés 7. pontja szerkezetéből is az a következtetés vonható le, miszerint egymásra épülő kötelezettségként az opció valamint az elidegenítési és terhelési tilalom kikényszerítése érdekében került a törzskönyv a hitelező alperes birtokába.

Mindennek nem mond ellent az alperes által hivatkozott 326/2011. (XII.28.) Korm. rendelet 100. § (3) és (4) bekezdésének az a rendelkezése, amely szerint a törzskönyvvvel jogszerűen rendelkező ügyfélnek kell tekinteni egyebek között azt a pénzügyi intézményt, amelynél a törzskönyvet a jármű tulajdonosa pénzügyi követelés fejében letétbe helyezte, feltéve, hogy ez a rendelkezési jogot megalapozó okiratból megállapítható. Az alperes által hivatkozott Kormányrendelet sem biztosítja ugyanis a hitelezőnek a törzskönyv letéti őrzésének jogát önmagában azon az alapon, hogy a gépjármű vételárát vagy annak egy részét a gépjármű tulajdonosa a hitelező által nyújtott kölcsönből egyenlítette ki. A törzskönyv biztosítéki célú letétbe helyezésének alapja a felek erre vonatkozó megállapodása lehet, amely megállapodás tartalma dönti el, hogy a hitelező milyen feltételekkel és meddig tarthatja letéti őrzésében a törzskönyvet.

A fellebbezésben hivatkozott más bíróságok által egyedi ügyekben hozott döntések és a Pénzügyi Békéltető Testület ajánlása a perbeli jogvita elbírálása szempontjából közömbösek, más ítéletek és határozatok tartalma a jelen perben eljáró bíróságot nem kötik.

A felperes Pp. 234. § (1) bekezdése szerinti határidőben előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését nem támadta, ezzel kapcsolatos kifogást csak a másodfokú eljárásban előterjesztett fellebbezés kiegészítés elnevezésű beadványa tartalmaz, amelynek érdemi vizsgálatára elkésztettségére figyelemmel nem kerülhetett sor.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

Az alperes mind a felperesi, mind pedig a saját fellebbezését érintően pervesztesnek bizonyult, ezért az ítélőtábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére 8 munkaóra figyelembevételével. Ugyancsak az alperes köteles megfizetni a felperes fellebbezése folytán felmerült fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

S z e g e d, 2017. május 24.

Dr. Szeghő Katalin sk. Zánócné dr. Ocskó Erzsébet sk. Dr. Lengyel Nóra sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró